

Sygn. akt VII U 734/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Winczewski

Protokolant: sekr. sądowy Artur Kluskiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 r. w Bydgoszczy

sprawy B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o odszkodowanie z tytułu wypadku

na skutek odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 20 lipca 2018 r., nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do dalszego jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w wysokości dodatkowych 2 (dwa) procent;
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala.

SSR Marcin Winczewski

Sygn. akt VII U 734/18

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 20 lipca 2018 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., na podstawie art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przyznał B. K. jednorazowe odszkodowanie z tytułu stałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku z dnia 12 grudnia 2017 r. w wysokości 2.562,00 zł, za 3% uszczerbek na zdrowiu.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł B. K., domagając się jej zmiany i orzeczenia wyższego uszczerbku na zdrowiu. W uzasadnieniu wskazał, iż decyzja jest krzywdząca, albowiem na skutek wypadku wystąpiły u niego: złamanie podudzia ze stawem skokowym lewym (złamanie tylnej krawędzi piszczeli), zerwanie więzadeł strony bocznej i przysrodkowej stawu skokowego górnego lewego, naderwanie więzadeł strzałkowych przedniego i tylnego stawu skokowego prawego, podejrzenie naderwania mięśnia biodrowo-łędźwiowego prawego. Komisja lekarska, pomimo posiadania dokumentacji medycznej, pozostawiła tylko jedną pozycję, choć orzecznik wskazał na dwie. Jest kierowcą samochodu ciężarowego i nogi są mu potrzebne do wykonywania obowiązków, z którymi nie miał problemów do chwili wypadku. Aktualnie występują u niego codzienne bóle w stawach, obrzęki, zgrubienia stawów i problemy z ich ruchomością. Lewy staw jest zmuszony zabezpieczać specjalną opaską stabilizującą.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie wskazując, iż komisja lekarska orzeczeniem z dnia 18 lipca 2017 r. ustaliła u ubezpieczonego 3% uszczerbek na zdrowiu.

Sąd ustalił, co następuje:

B. K. jest zatrudniony w u Ł. P. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Krajowy i (...) w M., na stanowisku kierowcy. W dniu 11 grudnia 2017 r. rozpoczął pracę około godziny 10:00, kiedy wyjechał samochodem ciężarowym o nr rej. (...) z siedziby firmy w miejscowości P., kierując się z towarem do W.. Około godziny 23.00 rozpoczął przerwę na parkingu na terenie Niemiec i w dalszą podróż wyruszył około godziny 8.00 rano w dniu 12 grudnia 2017 r. Około godziny 10.40 dojechał do siedziby firmy (...) (...) w W.. Kiedy ściągał plandekę, odpiął górny pas zabezpieczający i wówczas metalowe wózki zaczęły zsuwać się w jego kierunku, gdyż samoczynnie rozpiął się dolny pas zabezpieczający. Wózki te wyleciały z naczepy i przygniotły ubezpieczonemu obie nogi do asfaltu. Pomocy udzielił mu pracownik firmy niemieckiej, a następnie wezwano pogotowie i przewieziono go do Szpitala w W., gdzie udzielono mu pomocy lekarskiej, stwierdzając zerwanie tylnego więzadła kostnego górnego stawu skokowego lewego. Założono mu szynę gipsową i około godziny 17.00 wypisano ze Szpitala.

Zarówno pracodawca, jak i ZUS, uznali zdarzenie za wypadek przy pracy.

(okoliczności bezsporne, ponadto dowód: protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy – k. 2-3 akt ZUS)

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 12 grudnia 2017 r. u ubezpieczonego stwierdzono przebyte złamanie krawędzi tylnej piszczeli lewej i częściowe uszkodzenie więzozrostu strzałkowo-piszczelowego stawu skokowego lewego, leczone zachowawczo, wygojone, z ograniczeniem ruchomości i zatarciem obrysów stawu skokowego lewego oraz przebyte naderwanie więzadeł stawu skokowego prawego, leczone zachowawczo, wygojone, bez zaburzeń funkcjonalnych.

W badaniu przedmiotowym: chód dwunożny, naprzemienny, sprawny; staw skokowy lewy – zatarcie obrysów, deficyt zgięcia grzbietowego i podeszwowego o 10#; staw skokowy prawy bez zaburzeń fizjologicznych.

Po wypadku B. K. udzielono pomocy medycznej w Szpitalu w W., a następnego dnia, po powrocie do Polski, w SOR Szpitala w Ż., z rozpoznaniem złamania krawędzi tylnej kości piszczelowej lewej, stłuczenie okolicy prawego stawu skokowego, podejrzenie złamania kości łonowej. Był leczony zachowawczo, z następową rehabilitacją.

W związku z wypadkiem u ubezpieczonego powstał 5% uszczerbek na zdrowiu, a więc o 2% większy od przyznanego mu w zaskarżonej decyzji.

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 15 oraz akta ZUS; opinia biegłego sądowego ortopedy S. F. z dnia 15 października 2018 r. wraz z wywiadem i badaniem przedmiotowym – k. 13-14 oraz opinia uzupełniająca z dnia 12 listopada 2018 r. – k. 29)

Lekarz orzecznik ZUS ustalił u B. K. 8% uszczerbek na zdrowiu, jednak na skutek zgłoszonego zarzutu wadliwości, komisja lekarska ustaliła u niego 3% stały uszczerbek na zdrowiu. Decyzją z dnia 20 lipca 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przyznał ubezpieczonemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 12 grudnia 2017 r. w wysokości 2.562,00 zł za 3% uszczerbek na zdrowiu. Kwota ta została wypłacona.

(okoliczności bezsporne, ponadto dowód: orzeczenia lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS – k. 19, 21 akt ZUS; decyzja z dnia 20 lipca 2018 r. – k. 22 akt ZUS)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i aktach ZUS oraz opinii biegłego sądowego S. F., których prawdziwości i wiarygodności strony ostatecznie nie kwestionowały w toku procesu.

Należy zaznaczyć, iż jak słusznie podkreśla się w najnowszym orzecznictwie, sąd ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu, a odrębny charakter postępowania nie wyłącza zasady kontrydiktoryjności w tych sprawach, w tym ciężaru dowodzenia swych twierdzeń przez ubezpieczonego i pozwanego organ (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 193/07, Lex nr 447681; z dnia 8 lipca 2008 r., II UK 344/07, Lex nr 497701; z dnia 11 lutego 2011 r., II UK 269/10, Lex nr 794791 i z dnia 9 sierpnia 2011 r., I UK 52/11, Lex nr 1084706; czy wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 lipca 2015 r., III AUa 363/15, Lex nr 1765968).

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t.: Dz. U. z 2018 r., poz. 1376 ze zm.; powoływana dalej jako „ustawa wypadkowa”), za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych (ust. 1 pkt 1). W myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy, z tytułu wypadku przy pracy przysługuje „jednorazowe odszkodowanie” – dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie (art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej). Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2). Natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (ust. 3).

Wymaga podkreślenia, że w rozpoznawanej sprawie strony nie prowadziły sporu, co do faktu, że ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu powyższych przepisów, a rozstrzygnięcia wymagało, czy w związku z nim doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu i w jakim rozmiarze – w tym celu dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego.

Dowód z opinii biegłych, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046). Biorąc pod uwagę przedstawione kryteria należy stwierdzić, że przeprowadzony dowód z opinii głównej i uzupełniającej biegłego sądowego jest w pełni przydatny dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Biegły wydał swą opinię po gruntownej analizie akt sprawy, uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską i wywiad z ubezpieczonym, a przede wszystkim dokonał badania przedmiotowego. Wnioski opinii omówiono szeroko, sformułowane zostały one w sposób jasny i precyzyjny, a końcowe stanowisko zostało szczegółowo, przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Biegły jest doświadczonym specjalistą z dziedziny medycyny, która odpowiadała schorzeniom ubezpieczonego (ortopedia), a poziom wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż Sąd uznaje przeprowadzoną w sprawie opinię za w pełni trafną, tym bardziej, że ostatecznie nie była ona kwestionowana przez strony procesu. W tym kontekście należy podkreślić, iż w opinii głównej, na skutek omyłki pisarskiej, biegły wpisał 9% uszczerbek na zdrowiu w wyniku naderwania więzadeł stawu skokowego prawego, stwierdzając jednocześnie, że jest ono w pełni wygojone, a ubezpieczony nie ma jakichkolwiek zaburzeń funkcjonalnych z tym związanych. Pomyłkę tę biegły wyjaśnił w opinii uzupełniającej wskazując, że istotnie (na co uwagę zwrócił organ w piśmie z dnia 29 października 2018 r. – k. 25), z tego tytułu B. K. nie doznał jakiegokolwiek uszczerbku na zdrowiu, a jedynie wskutek omyłki pisarskiej w opinii głównej wpisano „9%” zamiast „0%”.

Stosownie do art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać ustnego wyjaśnienia opinii złożonej na piśmie, może też w razie potrzeby zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych. Tak w piśmiennictwie jak i w judykaturze wskazuje się, że nie ma dowolności w powoływaniu kolejnych biegłych, a u podstaw takiej decyzji leżeć powinny racjonalne argumenty takie np. jak niejasność, niezupełność czy sprzeczności występujące w opiniach (por. np. T.

Ereciński [w:] Komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, tom I, Warszawa 2002, str. 567-568; czy wyroki SN z dnia 24 czerwca 2008 r., I UK 373/07, Lex nr 496398; z dnia 1 września 2009 r., I PK 83/09, Lex nr 550988; z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09, Lex nr 537027). Należy przyjąć, że wykazywanie okoliczności uzasadniających powołanie opinii uzupełniającej, czy kolejnego biegłego pozostaje w gestii strony. To właśnie strona winna wykazać się niezbędną aktywnością i wykazać błędy, sprzeczności lub inne wady w opiniach biegłych, które dyskwalifikują istniejące opinie, ewentualnie uzasadniają powołanie opinii dodatkowych. Takich okoliczności strony w toku postępowania nie przedstawiły, nie zgłaszając ostatecznie do opinii jakichkolwiek zarzutów, mimo stosownego zobowiązania w tym zakresie. Na marginesie dotychczasowych rozważań, Sąd wskazuje, że jak to zostało wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., (II CR 817/73; Lex nr 7404), do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 k.p.c. Jeżeli więc Sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, to nie ma potrzeby żądania ponowienia lub uzupełnienia tego dowodu (por. wyroki SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPiUS 2000/23/869; z dnia 6 marca 1997 r., II UKN 23/97, OSNAPiUS 1997/23/476; z dnia 21 maja 1997 r., II UKN 131/97, OSNAPiUS 1998/3/100; z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPiUS 1998/13/408). Specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c. opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwieku konkluzji opinii. W innym wypadku bowiem sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie złożona zostałaby opinia w pełni ją zadowalająca, co jest niedopuszczalne (tak SA w Gdańsku w wyroku z dnia 10 października 2013 r., III AUa 181/13, Lex nr 1403668 i SA w Katowicach w wyroku z dnia 23 kwietnia 2014 r., I ACa 71/14, Lex nr 1466798; por. także: wyroki SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99, Lex nr 53135.; z dnia 17 grudnia 1999 r., II UKN 273/99, OSNP 2001/8/284 i z dnia 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, Lex nr 52795). Podzielając w pełni te poglądy, Sąd doszedł do przekonania, że opinie biegłego są w pełni przydatne do ustalenia stanu faktycznego sprawy.

Ubezpieczonemu należne jest ogólnie jednorazowe odszkodowanie za 5% uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy. Należy jednak podkreślić, iż pozwany organ zaskarżoną decyzją przyznał mu już kwotę 2.562,00 zł za 3% uszczerbek na zdrowiu, stąd należało przyznać prawo do odszkodowania za dalszy 2% uszczerbek na zdrowiu, ponad ten stwierdzony już przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Jednocześnie, z tych samych względów, dale idące żądanie ubezpieczonego, który wskazywał na 8% uszczerbek na zdrowiu, należało uznać za niezasadne.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przy czym wysokość tego odszkodowania zobowiązany będzie wyliczyć pozwany organ, rzecz jasna w razie uprawomocnienia się przedmiotowego wyroku.

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

SSR Marcin Winczewski